

мящето множество което покрываше стъгдѣтъ, и възлѣзе всадникъ на коня си и съ единъ стреснатъ и въодушевителенъ гласъ, възгласи това слово.

— Милый ми народе, нека възспратимъ къмъ Всевышняго вѣчны славословія отъ признателность за изново придобитѣтъ нашѣ древниѣ свободѣ. Кой между насъ вѣрваше да ся извърше таквозъ едно нѣщо? Вижда ся като сънь, като басня, но ето видите че то е твърдѣ дѣйствително. — Послѣ като цѣлунахъ кръстѣтъ Кармилскый, който носяше на гърды, приложи та рече — И тѣй нѣка отдадемы нашитѣ благодаренія първо на Дѣвѣ Маріѣ на нашѣтъ прѣдстателницѣ и покровителкѣ, послѣ на Негово Прѣосвященство кардинала, нашійтъ пастырь! — И нека видимъ, милый ми народе, кои сѣ нашитѣ господари и владѣтели? Отговорѣте съ мене. — Богъ и Кармилската св. Богородица.

И народътъ повтори изъ единъ гласъ — Богъ и Кармилската св. Богородица.

— Послѣ Испанскый царь Филиппъ, произнесе диктаторѣтъ, кардиналѣтъ Филомарино и най послѣ Дукъ Аркскый който строши яремѣтъ нашъ.

И народътъ като вѣренъ отзывъ, повтори изреченныйтъ отъ обожаемыйтъ си прѣводитель именина.

А той ся наведе на сѣдлото и по замълчѣ малко. Извади тогазъ отъ сребротканнѣтъ си дрехѣ хартиѣтъ съ привилегіѣтъ отъ царя Фердинанда и отъ императора Карола 5-го и послѣ потвърдителното отъ подкралѣ и съвѣтътъ, и като ся възправи пакъ на коня си възвыси гласъ и рече: И тѣй ето ный като свалихмы най тежкыйтъ яремъ който тежеше на вратѣтъ ни, ето намѣрвамы пакъ свободностѣтъ които бѣхъ ни устѣпили приснопамятныйтъ царь Фердинандъ и великыйтъ самодържецъ Кароль 5-й; колко то за мене, който станѣхъ причинѣ за тѣхъ нищо не желяхъ за себе си, нѣмамъ никакво друго честолубіе възъ отъ това дѣто да гледамъ всища ви честиты! правотѣтъ